

דאו"א במילת שמע עכ"ד. הרי מבואר דס"ל
דבמילת אחד ג"כ צריך לזיווג חיצון, א"כ
מ"ש אח"כ: והנה במילת שמע עשינו זיווג
חיצון באו"א התמידי, ועכשיו באחד אנו
מזווגים רוחא ברוחא וכו', ר"ל מלבד זיווג
התמידי שעשינו בשמע, צריך עתה במילת
אחד זיווג פנימי, וצריך שיהיה קודם לו עתה
באחד זיווג חיצון. וטעמו ממ"ש רבינו בשער
חור"פ פ"י ז"ל: לעולם א"א שיזווגו הכלים
הפנימיים בלתי החיצוניים אכל להיפך אפשר.
וכ"כ רבינו הרש"ש ז"ל בנה"ש בכוונת הברכה
תחילה זיווג חיצון. ובה אתי שפיר מ"ש עוד
הרב על"ן: וכעד"ז בזיווג זו"ן וכו', כי לכאורה
קשה מ"ש וכעד"ז, כי הלא במילת מלכותו
אין כתוב בסידור כי אם זיווג פנימי, אמנם
בפסוק שמע אנו עושים ב' זיווגים. וכפי מ"ש
אתי שפיר, והוא כי מ"ש במילת מלכותו
עושים זיווג רוחא ברוחא, ר"ל ובדאי שקדם
לו זיווג חיצון, כי זה בלא זה אי אפשר. ומה
שפירש הרב יא"ה בדברי הרב שמן ששון
קשה, דא"כ למה ליה לומר טעות סופר, הלא
כן הוא בסידור זווג הפנימי אחר זיווג החיצון.
ותו לפי פירושו יהיו דבריו סותרים למ"ש
בכוונת הברכה [דס"ל דזווג פנימי קודם], עיין
בספר פ"ע דף ב' ע"א ד"ה אך דע יעו"ש.
וההפרש בין העל"ן ובין הש"ש הוא, כי לדברי
העל"ן זיווג חיצון קודם, ולדברי הש"ש זיווג
פנימי קודם ואח"כ חיצון כמ"ש בסידור.
(כנסיה לשם שמים שבסוף ספר עני"ה אות ו', ובגד"ס
עמוד ל"ט הערה ס"ט).

[ל"ז ע"ב] ד"ה להמשיך ד' מוחין דחכמה
שבחב"ד דאבא החו"ב ליסודו והחו"ג
למלכותו וכן יכוין להמשיך הד' מוחין דכינה
וכו' החו"ב ליסודה והחו"ג למלכותה. צ"ל
דאחר איזה שורות כתב ומתלבשים ד' מוחין
הנו' בנה"י דילה חכמה כנצח כינה בהוד חו"ג

ביסוד וכו'. א"כ איך אחר שנמשכו המוחין
ליסוד ומלכות דאו"א כתב ומתלבשים בנה"י
דאו"א, וכי המוחין עולים מתתא לעילא זה
א"א, א"כ באיזה נה"י מתלבשים אח"כ.
והתשובה לזה היא כי מה שנמשכו חו"ב חו"ג
דמוחין דאו"א ליסוד ומלכות שלהם הוא
באו"א עילאין דא"ק ואבי"ע דבינות שהוא
לבינה דז"א, ומה שאח"כ נתלבשו חו"ב חו"ג
בנה"י שלהם הוא בנה"י דיסודות הראשונים
דבחינה הנו', וכן בסידור הזכיר ישסו"ת. (עפ"י
שערי רחמים ח"ב שאלה פ"ו).

[מ"ד ע"ב] ד"ה ברוך שם כבוד מלכותו לעולם
ועד. נ"ב, כוונת בשנמל"ו, לבאר ההמשכות
שנמשכות בברוך שם לרחל ולאה לפי [מה]
שכתב הרב בע"ח שער ל"ח פ"א וח', ובשער
הכוונות דרושי ק"ש פרק ו', ומ"ש הרש"ש
זע"א בסידור. הנה תחילה בדל"ת דאחד
שהיא דל"ת גדולה ימשיך לכתר דלאה ד'
אלפי"ן פשוטים, כ"א כלולה מד', והם י"ו
אורות מד' אהי"ה דקס"א קס"א קמ"ג קנ"א
שבנה"י דאימא שהם לבושי המוחין דז"א,
ועצמות האלפי"ן נמשך לכתר דלאה. אח"כ
בג' תיבות ברוך שם כבוד נמשך הארת ד'
אהי"ה במילואם שהם הלבושים הנ"ל מחב"ד
דז"א לחב"ד דלאה, שהם ת"ר אורות שנשארו
מלבד הי"ו אורות שנמשכו לכתר, ואלו הת"ר
אורות הם הארה לכו. אח"כ בתיבת מלכותו
אנחנו ממלאים אותם האלפי"ן שהמשכנו בד'
דאחד לכתר דלאה, ר"ל שממשיכים גם
המילויים של האלפי"ן שהכל גי' מד"ת, מן
הז"א לכתר דלאה, וגם ממשיכים ד"פ הי"ה
מלאים הנשארים מד' אהי"ה הנ"ל מן הז"א
לחב"ד דלאה בסוד פקדון לצורך רחל שהיא
עתה עדיין בעולם הבריאה, ונתנים לה בכרכת
אבות כשהיא עולה בעולם האצילות. ואח"כ
בתיבת לעולם מתפנים חג"ת נה"י דלאה

ודו"ק סט. (מסידור הראמ"ע, ומתגהות השד"ה על זמרת הארץ דף ג' ע"א).

ד"ה יכוין למסור עצמו למיתה לחבר זו"ן וכו'. נ"ב, עיין פתח עינים דף כ"ה ע"א ד"ה יכוין למסור עצמו, שהקשה איך אפשר זיווג זה שהיא עתה בבריאה והוא לא ירד בבריאה, ועוד דהיא בסוד נקודה, עכ"ל. ויש ליישב דזווג זה הנעשה עם רחל כלומר עם שאר ספירות של רחל הכלולים עם ז"א באצילות, דמה שיוורד מן רחל לבי"ע לברר הם המלכיות דרחל, ושאר הט"ס שלה נשארים למעלה כלולים עם ז"א. ואפשר שעל זאת הבחינה מדבר במ"ש: לחבר זו"ן בכחינת רוחא ברוחא שילוב הוי"ה אדנו"ת. (עפ"י שער רחמים ח"א שאלה ע').

[מ"ט ע"ב] ד"ה גם יכוין בדי פעמים אמת וכו' לתנה"י דת"ת דיעקב. נ"ב, ואח"כ בכוונה אנו ממשיכים לנה"י לבד, וא"כ מאי קאמר לתנה"י. והענין דהנה"י דיעקב הוא כתו דנוק' ובזמן שכאים המוחין לחב"ד דנוק', בתחילה באים לת"ת דיעקב ואחר כך לנה"י. נמצא מה שכתב להמשיך ד' יה"י דעסמ"ב לתנה"י דיעקב כלומר בתחילה באים המוחין לת"ת ואחר כך לנה"י, וכן על זה הדרך בדי אמת האחרונים באים לת"ת ואחר כך באים לנה"י דיסוד. (עפ"י שער רחמים ח"א שאלה ק').

ד"ה להמשיך הארה מד' מוחין וכו' והם ד' יה"ו וכו' ולהמשיך לתו"ב וחז"ג דלאה העומדת עמו אחור באחור. נ"ב, פירוש, מ"ש בדי אמת הראשונים להמשיך ד' יה"ו ללאה ובשניים לרחל, שניהם הם רחל, ומ"ש לאה ר"ל חצי העלין דרחל העומר עם ז"א אחור

וממשיכים ד' ל"פ, מלוי של ד' אלפי"ן מכתרה לו"ק שלה. ואח"כ בתיבת ועד מתקנים מלכות דלאה וכתר דרחל, וממשיכים לכתר דרחל ד' הי"ה פשוטים מחב"ד דלאה, ונשאר מלוי של ד"פ הי"ה שנתנים לשאר פרצוף רחל בכרכת אבות.

וכללות הענין, במלת אחד נמשך ארבע אלפי"ן פשוטים כל אחד כלול מארבעה, ונתקן הכתר קצת כמ"ש הרב בשער הכונות פ"ו. ואח"כ בג' תיבות ברוך שם כבוד נמשך הארה לחב"ד שלה, ובתיבת מלכותו נגמר תקון כתר לאה כמ"ש הרב בפ"ו שלקחה כל הד' אהי"ה מלאין לכתרה ונשאר הי"ו אורות והשאר נמשכו לחב"ד שלה [ל]גמר תקונם, ונשארו עק"ב אורות בפקדון לצורך [רחל], ובתיבת לעולם מתקנים ו"ק דלאה וממשיכים מלוי ד' אלפי"ן, ובתיבת ועד נתקן מלכות לאה וכתר דרחל ונמשך ד' הי"ה פשוטים. [ובזה] נסתלק הצ"ע של הרב א"מ בשער הכונות [דף כ"ה ע"ג באות ג' בהגוב"ן]. (משנה"כ השד"ה).

[מ"ה ע"א] ד"ה מלכותו וכו' לנקודת הכתר דרחל וכו'. צריך להבין, שהרי ע"י עסק התורה של התחתונים הקמים בחצות לילה עלתה כבר רחל מן הבריאה, וא"כ מה היא כוונת היו"ד אהי"ה שהם ג"י ציק"י שממשיכים לכתר רחל העומדת בבריאה. ונלע"ד לתרין מה שאנחנו ממשיכים ציקי לכתר דנוק' העומדת בבריאה הוא לכתר דיו"ד מלכיות שהוא מל' דכתר שירדו לבריאה בשחר | כי הכתר שלה עלה בבוקר אור | וירדו יו"ד מלכיות שלה | ואלה אשר אנחנו מעלים בכריעות וזקיפות בעמידה,

סידור תפלה להרש"ש

מה

מלכותו יכוין להמשיך לנוק' ב"פ דסוד דב"ן דז"א - לכן לא נהמוז
באותיות הפסוק.

יכוין למלאת ד' אלפין שבכתר דלאה **אלף אלף אלף** ושארית
העק"ב אורות שהם ד' ה"ה דד' אהיה ב' דיודין וא' דאלפין וא' דהסין יכוין
להמשיכם ללאה בפקדון לעורך רחל.

הי יוד הי הי יוד הי **הא יוד הא** **הה יוד הה**
ועסה ישפיל ראשו ויכוין
להמשיך לרחל עשרה אהיה
שהם גי' **ליק"י** מי' לבושי
המו"ג שבדעת דזעיר דאל"י
לנקוד' הכתר דרחל העומדת

בצרי' הנק' **קדירה** שהוא כמספר **אלהים דיודין** וי"ג אותיות וס' אותיות
הסודש והכו'. **אף למד הי יוד ממ** **אף למד הי יוד ממ**
גי' ש' **אלהים** י"ג אותיות
ה' אותיות והכולל.

יכוין להעלות פ"ע דסוד דמ"ה דז"א עם ג"פ גבורה הרי ד"פ בגבורה דז"א. וב"פ
דסוד דמ"ה יכוין להשאירם בסוד דז"א וכנגדם ו' אותיות **מלכותו**.

בק"ש דיוצר יכוין למסור עלמו למיתה לחבר זו"ן **בצמ"י** רוחא ברוחא יאהדוניה:
^{דאליניה}

רעולם יכוין לתקן ו"ק חג"ת ונה"י דלאה ילהמשיך בהם מילוי ד' אלפין
שבכתרא **אלף אלף אלף אלף**.

גם יכוין להמשיך לה מאחוריים דא"י ריבוע ס"ג וי' אותיות. **יוד יוד הי**
יוד הי ואו יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי גי' לעולם.

גם יכוין בד' אותיות **דלעור** מלעולם להעלות פ"ע דיסוד דב"ן עם ג"פ ת"ת
דב"ן הרי ד"פ דת"ת דב"ן דז"א כנגד ד' אותיות **דלעור**.

ועד ב' אותיות **ע"ד** דועד יכוין להשאיר ב"פ תחאין דיסוד דב"ן ליסוד
דז"א. ויכוין לחבר פ"ת דת"ת דמ"ה דז"א עם ג"פ דיסוד דמ"ה דז"א.
וכנגד ד' אותיות **יהודה** ולהמשיכם לנוק'. וב"פ עליונים דת"ת דמ"ה דז"א
שכנגד ב' אותיות **מ"ן** דלעולם ועד שהם כמספר מילוי דע"ב **וד י יו י**
יכוין לחלקם פרק א' בת"ת דמ"ה ופרק א' ביסוד דמ"ה דז"א. גם יכוין לתקן

מל' דלאה וכתר דרחל ולהמשיך לה ד"פ ה"ה פשוטים מעק"ב אורות שנשארו
במצ"ד דלאה שלקחה לכתרה **היה היה היה היה**.

בק"ש דיוצר יכוין להמשיך מזו"ן דאל"י מבחי' פנימיות דפנימיות (*) (ממוחין
דו"ק דזו"ן דאל"י) מו' פנימים שלמים לאו"א דבריאה ועי"ז
יזווגו וימשיכו מוחין פנימים ומקיפים לזו"ן דבריאה :

בק"ש

(*) א"ה בסידור הקלה לא כתוב כ"ז רק בקלת סידורים כתוב כן לכן
מסודר כאן בין שני חלאי לבנה ועיין בפחה עינים דכ"ה ע"ב במלת שבמל"ז
מ"ש ע"ז וע"ש. **(יב)**

ענין נפילת אפים

שער הכוונות

דרוש ה

מ"ן דילה ועולים עוד עד בינה ונעש' מ"ן דילה לעלות למחשבה והמ"ן והמ"ד הם בסוד כ' עשר מלמטה למעלה ועשר מלמעלה למטה והזווג התחתון שהוא 'אהדונה' הוא בסוד קף כשופ' והזווג העליון שהוא 'א' הוא בסוד ך' פשוטה שהיא אימא עלאה (א) עשר מלמעלה למטה ועשר מלמטה למעלה ולפיכך יש כ' כשופה וך' פשוטה ולפי שהמוסר עלמו עק"ה הוא עושה שני זווגים אלו שהם כ' כשופה וך' פשוטה ולפיכך נאמר למרע"ה על ר"ע שנהרג עק"ה כך עלה במחשבה וז"ס שאמרו על ר"ע נכנס בשלום ויאל בשלום תרי שלומות לעילא ותתא :

ודע (ג) כי הזווג י"א"ה הו"י ה"ה הוא ע"י הדעת אשר מרע"ה מרכבה אליו והוא נשמה לת"ת וגופא לבינה ולפיכך יקרא המאור הגדול פעם ת"ת ופעם יקרא בינה וכולא חד הזווג **דא"י** ע"י דעת עליון נשמה לבינה ולפיכך נאמר למטה שחוק כך עלה במחשבה כי עלה למעלה ממנו להיות מרכבה לזווג הפנימי ומרע"ה (ג) לזווג שם אהיה (ד) ולפיכך נאמר לו בתחלה נבואתו אהיה אשר אהיה. **והנה** ביהוד ק"ש עם בשכמל"ו הוא בסוד נשיקין ולפיכך סמוך להיכל אהבה אשר שם הנשיקין לריך ליחד ולפיכך ד' דאחד רבתי לרמוז לד' העליון דהא ה' עלאה נמי ד' היות ה' כנז' בוז' ואנו מיחדין אותה בסוד נשיקין עליון ולפיכך יולת נשמת ר"ע בלחד כי נתטוין ליחדא בסוד הנשיקין העליונים **ובשכמל"ו הוא סוד נשיקין התחתונים דת"ת ומלכות** (ו) והם הם **זיקי קיריה** שהרימה בת מלך הכלה הכלול' שהרימה הנשיקין העליונים ורלמה להזווג בתתן רוחא ברוחא בסוד הזווג העליון הפנימי ולא אמרו משה כי הוא היה בסוד הנשיקין (ז) פה אל פה אדבר בו ולא היה לריך לאמרו כי הוא היה המזווג ת"ת ומלכו' בסוד רוחא ברוחא בסוד נשיקין ומזווג חו"ב גופא בגופא בסוד הדעת כנל. **ויעקב** הוא המזווג גופא בגופא לת"ת ומלכות ורצה ליחדא בסוד הנשיקין בשעת מיתתו כי כמו שהמוסר עלמו עק"ה מייחד (ח) בינה בסוד נשיקין עליון. כך המוסר עלמו למיתה מייחד ת"ת ומלכות בסוד נשיקין תחתיו. ומה גם המסכותין לכך בשעת מיתתו ממנו וז"ס מיתה הלד' בנשיקה :

ודע כי גם בחפלת הלדיקים מתעוררין מ"ן לקבל מ"ד בין בבי' בין במל' אלא שאין נשיקין לא עליון ולא תחתיו כ"א ע"י שימסור עלמו למיתה או עק"ה כי אז יהיו מ"ן לעילא או לתתא וכן נשיקין או לעילא או לתתא ויהיה הזוג שלם גופא בגופא ורוחא ברוחא . והנה אעפ"י שהמוסר עלמו למית' מייחד ת"ת ומלכות בסוד נשיקין וכן המוסר עק"ה מייחד חו"ב בסוד נשיקין זהו לפי שעה אבל אינו נעש' מרכב' תמיד לכך א"כ יתעורר עלמו

למית' על החורי ועל המזנות ועק"ה בפועל כמו שעשה ר"ע **וסוד** נשיקין התחתונים שהם בת"ת ומלכות רוחא ברוחא הוא התעלמו הגוף העליון וביטול הגתלין בו שהם הקל' כדי שיתדבקו או רוחא ברוחא ולא יסיה להם מעכב וזה לריך **בתשא** לכל יינקו הקל' מחרות החיובי המחיה את כולם חוץ מיום הכפורי' דנהר' אימא עלא' בתתא' וכולא חד ולפיכך אומרים בשכמל"ו בקול רם ע"כ הגיע דרוש זה שהועתק מכ"י מוריגו האר"ז ז"ל. (ט) ולפיכך בקש מרע"ה מהקב"ה שתנתן התורה ע"י ר"ע והודיעו הקב"ה שהתורה ניתנה לישראל מגופה של בינה הנמשכת עד מלכות בית ה' גבו ולכן ראוי שתנתן התורה ע"י משה שהוא הדעת אשר משה מרכבה אליו שהוא גופא דבינה נשמת הת"ת והוא תורה שבכתב ולא תורה שבע"פ שהוא הפנימיות ולכן התחיל וידבר אלהים ולא וידבר ה' וכל זה (י) כששמע שהיו אומרים הלי"ת שהוא סוד הוי"ק הנמשכות מן הבינה ולמטה שה"ם הדעת מלד' הדינים דמתערין מינה ר"ל הגבור' אז נחה דעתו עליו שהפנימיו' לא נתגלה והבין זה מאד ולפיכך נאמר בתחלת נבואתו אהיה אשר אהיה ע"כ :

כוונת הקדיש שלאחר נפילת אפים כבר נת"ל אלל קדיש הודו לה' קראו בשיתו ושם נבאר ששני המ"ב שבקדיש הזה שניהם הם של הוי"ב דע"ב דיודין לפי שהוא ענין הורדת השפע מן האלילות אל סבריה ובעולם האלגי' הם היות דע"ב דיודין וע"ש הענין באורך :

דרוש א' בענין יא) ס"ת שמויליין בשני ובתמשי בחול . ונבאר תחילה מנהג מורי ז"ל שהיה נוהג

לנשק הס"ת וללוותו לילך אחריו כשמויליין אותו מן ההיכל אל התיבה לקרות בו ואח"כ היה נשאר שם סמוך אל התיבה עד שהיו פותחין הס"ת ומראין אותו לקהל כעודע ואז היה מסתכל באותיות הס"ת ממש ויהיה אומר שעל ידי הסתכלות האדם מקרוב כ"כ שיוכל לקרוא האותיות היטב ע"י גמטך אור גדול אל האדם ואח"כ היה חוזר למקומו הראשון ויושב שם מיושב עד סיום קריא' הפ' לא כאלוהי שהיה שם לעמוד וזמן הרבה התפלל מו"ל צביתו בעשירה ולא חשש שיהיה שם ס"ת לקרוא בו בין בחול בין בשבת : **ועתה** נבאר מה ענין הולאת ס"ת עתה בעת הזה ובימי' אלו כמ"ש רז"ל עזרא תיקן לישראל שהיו קוראים בתורה שני וחמישי והנה נת' אללנו כיבדוים ב' וה' שולטת עולם הוי' בעולם ולכן טוב לעסוק בתורה בשני ימים אלו והנה היערה היא כנגד ז"א שהוא אות ו' של ההווה גם ז"א נקרא תורה שבכתב ולכן בשני ימים אלו בלבד מויליין ס"ת משא"כ בשאר ימי החול כעודע. ואמנם טעם הולאת ס"ת אחר נ"א הוא כי הנה בחול תורה שברא' איננה רק בחי' היסוד דאבא המתלבש טו"ק קו האמצעי **צ** דז"א כעודע יא) גם ז"ס עליית מרע"ה להר סיני ביום לקבל לוחות התורה והורידם ביום ה' י :

והנה הזווג הנעשה בעמידה היה ע"י שבקע היסוד דאימא ונפתח ויאלו מתוכו חו"ב לחוץ . אבל היסוד דאבא אשר הוא מלובש טו"ק היסוד דאימא לא נבקע ונשאר סתום עדיין כמתחילה והאורות שבקבו שהם החו"ג שבו ג"כ אינם יולאין הם עומן לחוץ כיון שהיסוד סתום אמנם יולאת הארתם בלבד לחוץ כדי לתקן פריטוף יעקב כנ"ל בצברת אבות אבל המוח עלמו של החו"ג אשר בחו"ב נשאר בפניו ואינו יולא לחוץ אמנם עתה אחר אשר נעשה הזווג של העמידה נבקע היסוד דאבא יא) והאומין שבקבו מאירין לחוץ ביעקב ורחל העומדים שם מבחין בניה דז"א כעודע. אמנם כדי ללאת אלו האורות לחוץ כנ"ל לריכות שני מיני בקיעות ובענין שני בקיעות אלו נסתפקתי איך שמעתי ממו"ל כי הגלע"ד שמעתו ממנו הוא כי הבקיעה הראשונה היא הולא' יסוד דאבא חוץ מגופא דז"א כי כבר הוא יולא מתוך יסוד דאימא אשר נשם בסתמים במקום החזה דז"א כעודע. ובקיעה הב' היא בקיעת יסוד דאבא עלמו להוליא אורות שלו מתוכו ונמלא כי פתיחת ההיכל הוא נעשה בתחילה והוא ענין הז"א עלמו שבקע להוליא יסוד דאבא מתוכו לחוץ מגופו . ופתיחת הס"ת עלמו נעשה אח"כ וה"ם בקיעת היסוד דאבא עלמו הנק' ס"ת ומתגלים החו"ג שבקבו הנק' תושב"כ כעודע ומאירין ביעקב וז"ס תורה ליה לנו משה מורשה קהלה יעקב כי משה הוא היסוד דאבא והאורות שבקבו הם התורה והוא יעקב אשר בחוץ יורש ולוקח את האורות האלו. וכבר נבאר זה אללנו במקומו אמנם היותר נלע"ד ששמעתי צבירור ממו"ל הוא באופן זה כי הבקיעה הא' היא בקיעת היסוד דאימא והסודים אשר בו אשר מתפשטים בז"א ומלבישים ומקפיים את היסוד דאבא בחו"ב כעודע וע"י בקיעה זו דיסוד דאימא יולא אור היסוד דאבא מחוץ יסוד דאימא הא' חוץ גוף ז"א והבקיעה זאת היא ענין פתיחת ההיכל להוליא הס"ת מסוכו כי ההיכל הוא יסוד דאימא אשר בחו"ב הס"ת שהוא היסוד דאבא ואח"כ באה הבקיעה הב' והיא בקיעת היסוד דז"א עלמו שיאל האור של היסוד דאבא לחוץ אל יעקב נתתן במקום שהוא כעודע ובקיעה זו היא ענין פתיחת תיק הס"ת עלמו שיתגלה הארת התורה הכתו' בחו"ב לחוץ אל כל ההקל כעודע . ואח"כ בעת שקורין בתורה אז הוא יולא האור שבקבו לחוץ שהיא התורה עלמה שנקר' אור וזהו היותר אמתית אללי מדרך הראשון :

דרוש ב' נבאר יב) מספר העולים לקרות בתורה הנה בריש פרק הקורא את המגילה תמן מניין בשני ובחמישי ובשבת במנחה קורין ג'. ברי"ח ובתש"מ קורין ד' ביו"ט ה' ובזו"ה י' בשבת בשחרית ז' (ט) וכל אחד מהחלוקות ית' במקומו בע"ה. ועתה נבאר ענין הג' שקורין בשני וחמישי. (א) הנה אע"פ שנת"ל כי גם החגית דאימא וחגיית דז"א נתגלית הארתם כנ"ל שבחזרת העמידה עולי' יעקב ורחל עד חגיית דז"א אבל עם כל זה אין חגיית דאבא מתגלית עתה רק הנה"ו שלו בלבד הם המתגלית עתה בשני וכה' דימי החול כי נבקעים כה"י דאבא ויולאת הארת' לחוץ

דגהרות וביאורים: (א) מן עשר עד ולפי ליחא בכתי' : (ב) ספ"ת פ"ו מנפ"א : (ג) מרכבה. ספ"ת : (ד) כשפ"ת מתחיל עתה ולפיכך בקש הכתוב כלן בשורה מ"ה עד ע"ב ואח"כ מתחיל והנה ביהוד ק"ש כי : (ה) ס"א ד' הות. וכן הוא בכתי' (ו) ולפיכך אין אלו אומרים ברוך שם אהד. אבל לריך לכוון להמשך לה אחד כדליתא בזהו"ר פ' תרומה. ולפ"ל שתייה אור הלכנה כאור החמה ית' שכשמים כאור שבעת הימים או יהיה ד' למך על כל הארץ ולא יהיה אחיה וחיתוים כלל כה שהיה במקום מל בסוד אור הלכנה כאור החמה וביום שהוא יהיה ד' אחד ושמו אחד. והבין גם זה מאד וכן הם זיקי כו' כן הוא כשפ"ת : (ז) בסוד כה' ספ"ת וככפ"י ליחא חיתת נשיקין : (ח) חו"ב. ספ"ת : (ט) אחר משה ויעאל בין ונכד להרר המחבר מהח"ו ז"ל עוד מ"ב כשפ"ת אחד יתרון דברים על מאמר הנז"ל וז"ל ולפיכך כו' : [פיין לקמן בדף ששני מס ששייך לכתן]

שערי

ענין ברוך שם

רחמים

כחיות אמנם הקדירה הזאת לריב תצלין
לכמתיק הכה כעשוי ולכן כריח ליקי קדירה
ככונה נחליות לייחוד הזר שבה תצלין לקדירה
וכביאנו לה טעמים צחשאי ולכן אנו מחדים
אותה בצרוך שם ע"כ וכדבר פשוט היע"א
מבמתי גר"י :

קא) שאלה כחונ צשכ"ו (דכ"ב ע"ב)
וז"ל ואלו ההארות של ליקי
קדיר"כ הם שמציאים לה ישראל עבדים צחשאי
למטה עד היכל אהבה שבצריחה ע"י תפילות
וזוגם צחשאי הוא כדו שלא יתאחזו בהם
החילומים יען לא נגמר פרלופה ע"כ ל"ל מחד
ענין זוג צחשאי ואימתי נעשה הם כונתו על
זוג כנעשה בתיבת אחד כמ"ש הרב שנתן ששן
או זוג אחר שנעשה בצרוך שם צחשאי איה
מקום כבודו של זוג זה ?

תצ"ו יש לזקוק ע"י שתיבת מלכותו כחונ
בסידור לכמשך ליקי לכתר דרחל
הטומד צריחה ואח"כ כחונ בק"ש דיוצד
יכין למסור עלמו למיחה לחבר ז"ן בצחינת
רוחא צרוחא ע"כ משמע שיהא צל"י ומתחברת
עם ז"ל וכוא כיפך הנז"ל ובלאו הכי ג"כ קשה
כיון שתיבת אחד היא צל"י עם ז"ל ועלו
למ"ן לזוג ארי"א ח"כ א"ך כתב שיכיון להמשך
ליקיי לרחל הטומדת צריחה וביע"א :

תשובה בק"ש בתיבת שמו אנו ממשוכין
מוחין דיניקה לרחל הטומדת אז
צריחה אח"כ בתיבת אחד מעלים אותה לצל"י
ואז כוליס ז"ן למ"ן עם כרפ"ח דאחי לזוג
ארי"א וכו' ואחר שמתקנו כצירורים בסוד מוחין
דגלות צע"ב ס"ג דא"ק ויורדים עד ישר"ת
ואז מחזירין כמוחין דימיקה שעלו למ"ן למקומן
וחזרת רחל עם מוחין דיניקה שבה לצריחה
למקומה וממשוכין מחזין דריק דגלות דאימה
לז"ל צל"י ומ"כ שיוצרת רחל לצריחה כוא
מלכיה דמ"ם ולכתר שבהם ממשוכין ליקי
קדירה א"ך כחשעב ספיחת רחל הם טומדים
צל"י וצברוך שם בתיבת מלכותו נעשה זוג
צחשאי ר"ל זוג דרוחא צרוחא דז"ן כח'
ובמ"ש צשכ"ו (דמ"ה ע"ג) ח"ל וסוד נשיקין
כחחחחחח שבהם צו"ן רוחא צרוחא כוא
כאעלמות הגוף העליון ויעי"ל כחחחח צו
שבהם

תשובה והאי דכתר דרחל הטולה בתפילין
של יד כוא רק בתיבת החילוי כיון
שכוא בסוד המעשה טיין שער פרי"ח ע"ב שכתב
שכונת התפילין ככל כוא רק בחילוי יעוש"ב
אבל פרלוף רחל שעלה בתיבת אחד לזרוך מ"ן
לזרי"א כוא בתיבת הפנימיות וז"פ אבל לריך
לידע שמה טעלה רחל לעולם כאל"י בתיבת
אחד כוא רק לפי שעה כדמשמע מדברי רבינו
צשכ"ו [דכ"ב ע"א] ח"ל וסוד כענין במ"ש
כי רחל היא טומדת שחכ בזיכל אהבה דצריחה
אלא שעה עלתה למעלה בסוד מ"ן וכו' כי
שחכ אשר עלתה למעלה כהכרח כדי להעלות
מ"ן ע"כ ומפורש יותר שם [דכ"ב ע"ב] ח"ל
אטפ"י בעלתה רחל בסוד מ"ן א"ך כה כה שחכ
נקבל כמוחין עד ברכת הצוהי אמנם טל"ז
מוכרח שיוצד לה עתה א"כ הארה מכזוג כזה
של אלו המוחין בצל"י עד היכל אהבה
שבצריחה אשר היא טומדת שם ע"כ וכ"כ הרב
"שמן שא"ן על שכת"ו דרוש ו' דק"ש [אות
ד"ן] כי מה שעלתה רחל לצל"י בתיבת אחד
כדי לעלות עם ז"ל למ"ן לזרי"א איהו אלא
בסוד נקודה וגם לפי שט"י ואח"כ תכף חוזרת
לידע לעולם הצריחה עד בעמידה יעוש"ב :

ולפ"י א"ש שממשוכין לכתר דרחל שירד
וטומדת צריחה שבהיוחה צריחה
בלא"ה מטער ספירות ר"ל מלכויות דטער ספירות
דרחל שברי אוחנו מכוניס להעלותה בעמידה
כצריעות וזקיפות דתחלת ברכת הצות וכתוב
בסידור יכיון להעלות מלכויות דטער ספירות
דארי"פ דאחי דרחל לצל"י יעוש"ב וא"כ לכתר
דרחל זו הטומדת צריחה ממשוכין לה מספר
ליקיי והכתר כזה כוא דנוחין דאחי דתיבת
פנימיות הנתקן ע"י כדיוצד בתחלת ברכת הצות
וכן ס"ל לברכ החסיד מהר"א עתה צל"י זלוק"ל
כ"ד צשפ"י רחמים כנר"ת שאלה ע"כ יעוש"ב :
וב"ש כנקראת קדירה פשוט שרחל נקראת
כו' וכן משמע מדברי הרב צשכ"ו
יעוש"ב וזכו הטעם שממשוכין לה מספר ליקיי
משא"כ עולם הצריחה נקראת עולם ככח
ולא לקדירה ועיין בספר "פרד"ס הימני"ם לכרנ"ק
זו ע"א בספר פרכי פרי"א"ש [דקס"ז ע"ג] וז"ל
כ מלפ"ם היא כדמיון קדירה שבה מתפלל כל

חל דוקא לית לה שיינון ולא בן לאה דלא כי
הרב בלאה דנית לה שיינון ואדרבא קרא כתיב
והיינו לאה רבות ולמה נבחנו מזמין?

תשובה כתיב בשהכיו [דמי' ע"ג] וז"ל
מכו שיינונא שפירחא דנית לה

שיינון בלאה במאמר הוא מדבר בענין חל
וקי' דז"א שהיא נקראת עונימא שפירחא כמי' ש
ורחל ביה ופת תואר וי"מ' אבג ליה לה שיינון
לפי שישור קינמא מהחזא דז"א וגמיה ואין
כנגדה בחינת בעינים דז"א כדי להמשיך מהם
אליה בחינת עינים ג"כ אבל לאה יש
לה עינים בסוד ועיני לאה רבות לפי שמקום
לאה הוא למעלה במקום רישא דז"א ובה יש
בחינת בעינים דז"א ומשם כוללת הארתם
וגמשת בלאה שהיא כנגדא ופירא זה בחי'
עינים משא"כ רחל התחזקה ע"כ גמלא מליאות
סוד השינון ביינות מעינים דז"א וע"כ חל
שהיא למטה מהחזא אין לה בחינת שיינון כיון
שבגבולה לא יש שיינון מוכ"א משא"כ בלאה
והי"ע"א :

קב) שאלה כתוב בשהכיו [דמי' ע"ג]
וז"ל פי ויאמר היא כנגד

נה"י דז"א וכ"י לפי שז"א הוא סוד היות א של
היות וכטעם לפי שאין צו רק ו' כפירית והם
הצ"ד הג"ת, אה"מ, אה"כ האריכה אומא
עילאה והמשוכה נה"י שלב עד למטה והאלילה
בחינת נה"י דז"א ע"כ ז"ל אלו בנה"י הנעשים
כפי אהבוכם אמת כל היות בחינת חס הוא
דפנימיות דחולגיות א"א כה"י בעמידה באתה
חונן והביצני וכלה לנו הני מתקנים נה"י
דפנימיות דה"ל' ואם נאמר דבחינת פנימיות
דפנימיות ג"כ קשה שהרי עדיין לא בלא ג"ר
דאימא א"כ בעמידה באלהי אהבה וכ"י בלא
באים בג"ר וגדלים הג"ת להג"ת ונה"י לנה"י
שם שייך לכיין נה"י כהדדום להמשיך נה"י
דמוחין נחובס וא"כ מה ענין נה"י אלי עתה ?

תשובה עיין בנכר שליח [דמי' ע"ג] ד"ה
ונודע כי הכלים דז"א] ומזה נכנס

לביית הספק הרב דצדו בלום [דמי' ע"ג] זמ"ג
במחפתי וכו' שכי בדרוב כדעת שחצ"ד
דמוחין נכנסין בתרין פ"ט דהג"ת, והג"ת של
כמותין בפ"ת דהג"ת הנעשים דעת החתון ונה"י,

שג

שכס הקלי' כדי שיתדבקו אז רוחא ברוחא ולא
יבויב נכס מעכב וזה לריך **בששאי** לבג יונקו
הקלי' מהרוח החיוני במחיה את כולם חן
מוס כסיפורים וכו' לפיכך אומרים בשכמי'ן
צקול רס ע"כ וכ"כ הרב "שמן עשהת קדש"
(ד"ד ע"ד) ונר"ש **וכזווג** הוא שמזדווג ז"א עם
ט"ם דרחל העומדים באל"י וזהו זוג הנז'
בשהכיו, מוכ"א ג' שד"כ יל"י :

א"ה לענין זוג דרוחא ברוחא הנעשה
בחינת מלכותו חף לכחוב קודם

דרחל הוא צביראה וכמי' שבלאה הקודמת ויל'
דכיונו רחל דיום זה דבחינת האחי שעולה
בצרכת אבות אבג זוג דרוחא ברוחא הוא זוג
דנשיקין דז"ן דתמול שלבים שרחל היא באל"י
כמי' צעלי נבר הות מי' (ד"ב ע"ד) וז"ל
בזוג ז"ן **במלת מלכותו** אנו עושין זוג דרוחא
ברוחא שהוא דנשיקין **ובנפילת אפים** עושים
זוג ז"ן דגופא בגופא וזוג ז"ן דרוחא ברוחא
הוא דוקא ביום שמי' מדברי הרב היכה שיש
נפ"ה עבד"ק ולפי"ן מתיישב מי' שפתח עיניו
(דכ"ה ע"ה) שבקשה דאיך אפשר זוג זה כיון
שבגוף צביראה ועוד שהיא בסוד נקודה יעו"ש
ונפי מי' א"ש שרחל דתמול שגשום עלתה
באל"י וכו' פרלוק **חך ממ"ש צפ"ת** דרוש י'
דנפ"א וז"ל ובהם הם **ליק"י קדירה** שהריחה
בת מנך כי הריחה נשיקין עליונים ורלחה
לכזווג בפתן רוחא ברוחא יעו"ש משמע שרחל
שבציראה' שבמשכנו לה ליק"י קדירה הוא מזדווגת
עם ז"א באל"י זוג נשיקין דרוחא ברוחא
והי"ע"א :

קב) שאלה כתוב בשהכיו [דמי' ע"ג]
וז"ל ושבגועך אל פסוק ורחימה

אוחו וכ"י תסתכל בהם שני פעמים ובכל פעם
חכיון אל שם ק"ל שהוא גי' עי"ן וכ"י ותכלית
כונה זו כי רחל נקראת עולימא שפירחא
דנית לה שיינון וכ"י ותכיון להמשיך שם בחינת
בעינים ע"כ ז"ל דמזה משמע שאין לה סוד
בעינים כלל ע"כ כי בייקין להמשיך צ' ק"ל
והלא נודע שיש לה כי"ג שבה כי כוונה גי'
ק"ל כמספר עין א"כ מכו אומרו דלית לה שיינון ?
ועוד בין רחל וצ"ן לאה שתיכס שוים ולכס
דעת ק"ל שהוא גי' עי"ן א"כ למכ

שערי עניני קריית שפע רחמים יח

ע (ש) כתב הרב בסדור בק"ש צמלת מלכותו בק"ש דיוגר יכוין למסור עלמו למינתה לחצר זר"ן צבחינת רוחא צרוחא שילוב הויח אדנות. וכחוצ צטער הכנות דרוש ר' דק"ש ר' כ"ה ע"א וז"ל, ואח"כ צבשכמל"ץ כוא יחוד צפני עלמו לרחל וכו' כי להיות שרחל היא פרל"ה גמור צפני עלמו לכן יש לה יחוד צבשכמל"ץ צפני עלמה. ה"שאלה היא כילד יהיה עכשיו בק"ש זוג עם רחל עדיין היא נקודה צמלת ועד כחוצ יכוין לתקן מלכות דלאה וכתר דרחל ולכמשך לה ר' פי אה"כ פשוטים מעקב אורות שגארו צבחי"ד דלאה שלקהה לכתרה, ועוד רחיתי להרב פתח עינים ר' כ"ה שהקשה זה השאלה וז"ל, ול"ל איך אפשר זוג זה וכו' ועוד דהיא צמוד נקודה וצבחינת שאלה ז"ל, ה' יע"א :

ת תירץ על זה השאלה ח"ר שאול דווק הי"ו הזוג הזה הנעשה עם רחל כלומר עם שאר ספירות של רחל הכלולים עם ז"א צאלילות לפי מה שירד מן רחל לצ"ע לצרר ולסייע היא מלכות דהילוניות, לפי דרחל, והשאר נשארים למעלה ונכללים עם ז"א אולי על זה הצבחינת מדבר לחצר זר"ן צבחינת רוחא צרוחא שילוב הויח אדנות :

נס ר' אברהם עדם הי"ו תירץ תירוצ אחר מה שכתב לחצר זר"ן צבחינת רוחא צרוחא כלומר חיבור דוקא אינו זיווג הזוג עקרי **צפים שלום**

זיווג פרטי **וצנפילת אפים** זיווג כללי כמו שמלינו בכל מקום שאנו מזכירים שם השם אנו משלבים הויח אדנות אס כן כל מקום שיש שילוב הויח אדנות גולו זיווג כמה זיווגים עושים כפי סדרתו לחצר זר"ן חבור דוקא אינו זיווג, ה' יע"א :
עא (ע) כתב הרש"ש צדף כנז' וז"ל, ואלו נתן כח צו"ן בכל פרט לצרר מחלקי צירורי א"י וישמ"ת ומחלקי צירורי האחרים הכס דא"י וישמ"ת דז"ן הכס, טעם שני צירורים אחד מצ"ע ואחד צירורי אחרים דא"י שנפלו צאלילות זר"ן מצררים אותם, אבל מה שאמר אחרים דא"י וישמ"ת דז"ן הכס, מאי פירוש דז"ן הכס ז"ל, ה' יע"א :

ת מה שכתב אחרים דא"י וישמ"ת דז"ן הכס, כלומר כמו צירורים מה שציררנו מצירורי דז"ן דא"י ויס ודא"י זמן מצ"ע כך זר"ן מצררים צירורי א"י וישמ"ת של א"י ויס ושל א"י זמן וכבר הרב בתקומו השלים וציאר היטב, ה' יע"א :

עב (ע) כתב הרש"ש צס' נהר שלום ר' כ"ה ע"ג ד"ה אח"כ וכו', כי צבזכירו הויח הראשונה יכוין להמשיך מו"ד דע"צ דח"ן דל"ס וכו' לחח"ן צג"ה דת"י לאצא ויש"ם, וצבזכירו אלקינו יכוין להמשיך מה"י הראשונה דע"צ דצג"ה דצ"ה וכו' לחח"ן צג"ה דת"י דאמ"א ותצונה, וצבזכירו הויח השנית יכוין להמשיך מן וי"צ דע"צ דת"י דח"ג דדעת דמ"ס וכו' לחח"ן צג"ה דת"י דח"ג דפרלופי הדעות דא"י וישמ"ת, ה"שאלה היא אחר שאמר צבחי"ה הראשונה לחח"ן צג"ה דת"י דאצא ויש"ם, וצאלקינו לחח"ן צג"ה דת"י דאמ"א ותצונה והדעת שלכם בכלל הדת"י ח"כ מה אומר ח"ך וצבזכירו הויח השנית להמשיך מן וא"י דע"צ דפ"י הדעות דא"י וישמ"ת, וכבר דעות שלכם נכללו עם הדת"י כנז', וגם מדוע נשתנה סדר הסדור מפכ זה וזה דצרי הרש"ש ז"ל, וזה לשון הסדור בק"ש צבשם הראשון יכוין להמשיך מו"ד דע"צ דח"ן דמ"ס דא"י

רחל ואלו העק"ב הם מתפשטים בכל קומת רחל כטודע כי רחל נק' יראת ה' דכתיב עקב ענוה יראת ה'. וגמלא כי רחל הנקראת יראת ה' היא עקב אל לזה הנק' ענוה כמבואר אלגו בשער הפסוקים בפסוק והגנוב רחל כו' ע"ש. וגמלא כי במלת מלכותו תכוין לב' כוונות הא' הוא להמשיך כתר ה' אל לזה וגם תכוין אחר כוונה זו אל עק"ב אורות הנמשכין אל רחל וכ"י הם הכנה בלבד עד ברכת אבות. אבל מה שנמשך עתה ממש אליה הם עשרה אהיה הנקרא יק"י קד"ה:

לעולם

כאן תחזור לכוין להשלים ג' פרטוף לזה והם ז"ת שלה כי כבר נעשה הכתר שלה דרך כולל במלת ד' דאחד והמוחין שלה נעשו בצדק שם כבוד ובמלת מלכותו נעשה הכתר ג' שלה לגמרי ומשם נשארו עק"ב אורות לרחל. ועתה במלת לעולם נעשים ז"ת אל לזה הנק' עולם ותכוין להמשיך בהם סוד הויה דס"ג דאימא בבחי' אחרונים שלה לפי שבחי' הפנים שלה לוקח אותם ז"א ואחרונים לוקחת' לזה. והנה הסבני' קס"ו ועם י' אחרותיה בגי' קע"ו כמנין לעולם ואלו נמשכין צו"ק שלה:

ועד

כאן תכוין להמשיך המל' של לזה וזהו ועד דמתן ויעודא דכלא כנו' בזוהר ר"ל מקום בית ועד וכניסת כל האורו' ולכן נגמר ומסתיים ג"כ היחוד בדי' של ועד כנגד המלכות (של) רחל ד' שנק' ד' כי היא דלה ועניה אספקלריא דלא נהרא מגרמא ובמ"א ביארתי יותר באורך כוונת לעולם ועד וע"ש. גם תכוין כי מלת ועד רומזת אל לזה בסיומא שהוא במל' שבה כנו' אשר שם הוא החמלת פרטוף רחל ולכן עתה אנו מכוונים במלת ועד לתקן ג"כ כתר דרחל ולהכינו מעתה. והענין הוא כמה שטודע בפ' עקב ענוה יראת ה' כי כתר דרחל הם העקביים של רגלי לזה וע"כ אנו מוכרחים לתקן מעתה כתר דרחל לפי שעדיין לא נגמרו ליתקן עקבי הרגלים של לזה אבל שאר הפרטוף של רחל אינו נזכר עתה כלל. והנה כתר דרחל נרמז במלת ועד ה' והענין הוא כי אחר אשר במלת מלכותו נרמז דרך כללות להכין ולהגיה שם עק"ב אורות ללורך רחל שהם ג' אריות אחרונות שבכל שם אהיה מן הד' אהיה הנו' אשר הם בגי' עק"ב כניל. והנה כל עקב האורות מתפשטים בכל קומת פרטוף רחל כדוגמת ד' אלפין העולים מד"ת אשר הם כללות כל פרטוף לזה מראשה עד סופה. אבל הכתר שלה אינו רק הד' אלפין פשוטות אבל המלויים הם בשאר פרטוף אלא שלהיות כי הכתר כולל ה"ם שלמטה ממנו לכן אמרנו כי הכתר שלה נרמז במלת מלכותו בסוד מד"ת אבל עיקרו של דבר אינו אלא שהד' אלפין פשוטות הם בכתר של לזה כנרמז בד' דאחד והמלויים שלהם הם בשאר פרטוף. וכן הענין ברחל כי ד"פ ה"ה הנשארים מן לזה בכל שם אהיה וגמלאים ד"פ ה"ה בפשוטם הם בגי' ועד והם בחי' הכתר דרחל אבל במלוי' בגי' עק"ב והם מתפשטים בכל פרטוף רחל הנו' והרי כי גם במלת ועד נרמזו בה לזה ורחל. והענין הוא שרמזו ברחל שהיא שם אדני ואם תחבר עמהם י"ו אורו' שלוקחת כתר לזה כנ"ל בד' דאחד הרי הם בגי' ועד:

דרוש ז' ו

בענין ק"ש ע"פ דרך מ"ש בזוהר במאמר הנקרא קו המדה וז"ל והנה מורי ז"ל רצה לבאר לנו כוונת ק"ש ע"פ הוזהר במאמר הנקרא קו המדה וגמלא אלגו בכ"י והתחיל לבארו ולא זכינו לסיומו ועכ"ל לא אאסוף ידי מלכותו זה המעט אשר קבלתי בו. הנה נתבאר אלגו איך בעת לידת התבונה את המוחין גדלות דז"א מתקררין ומטענין ירכותיה בסוד מיש' רז"ל איך הסורה מתקיים אלא במי שממית עצמו עליה. ושם נתבאר לינון והתקררות ירכותיה שהוא בחינת הסתלקות הארה פינמית שבהם למעלה בחי' שבה ועי"כ נשארים נה"י שבה שהם ירכותיה כלי הארה הפנימים שבהם ונשארים בחי' מיוניותם שבה בלבד. וכאשר יולדת המוחין ההם הנה הם חוזרין המוחין ההם לכנס בתוך נה"י דתבונה הריקניים והאור האמיתי הפנימי שהיה בתוכם נסתלק ו' למעלה בחי' שבה כנו' ואז בהיות מיוניות נה"י דתבונה מלבושים את המוחין דז"א הם נכנסים הכל ביחד תוך רישא דז"א

ואז נחשבים הנה"י דתבונה בז"א כאלו הם גופא דז"א עלמו ובכת הזה נעשית הגדלת ז"א כמבואר במ"א:

וכזה נבא אל ביאור שמע ישראל הנה נתל' כי במלת שמע נרמז ענין המלכות המקבלת אור מן היסוד דאימא אשר שם הם בחי' המן' שלה וז"ם שמע שם ע' כניל. והנה לריך שתכוין כי במלת שמע מתחלת התבונה להכין עצמה ללורך המוחין דז"א ומתחיל להסתלק מתוך נה"י שבה המוחין וההארה הפנימי' שבתוכה ועולים עד הת"ת שבה כדי להכין מקום פניו וריקן ללורך הכנסת המוחין דז"א בתוכם כנו' ובחיבת שמע מלטען היסוד שלה וזו"פ שבתוכו מסתלק ממנו ועולה אל הת"ת שבה כי מן היסוד שבה הוא התחלת הינון והתקררות והסתלקות האורות. וכדי שתבין הענין היטב נקדים ונאמר כי הנה ביארנו לעיל שעתה בק"ש אינם נכנסין רק המוחין דז"א גדלות דז"א בלבד. וגמלא שעתה נכנסין אותם המוחין הראוים לביטום אח"כ בחג"ת ונה"י דז"א והם נכנסין ומתלבשים עתה בחי' דז"א. והנה כמו כן בענין הלבושים של המוחין אשר הם הנה"י דתבונ' אינם נכנסין עתה רק הלבושים הראוים אל חג"ת נה"י דז"א. והענין הוא כי הנה נלח דתבונ' אי' ביה ג' פרקין והם כנגד חח"ן קו ימין דז"א וג' פרקין בזהו דתבונ' אשר הוא כנגד בגי' קו שמאל דז"א והיסוד דתבונה אי' בו רק ב' פרקין שהם היסוד והעטרי' שבו והם כנגד קו האמצעי דז"א שהוא כנגד הדעת וכנגד שליש העליון דת"ת דז"א ואחנם כנגד היסוד דז"א לא יש שום לבוש מלך התבונ' בפרטות והעטם הוא לפי שגם בחי' מוחין ה' אי' לו כי הרי הה"מ המתפשטים בגופא דז"א הנה הם מתפשטים עד ההוד שבו בלבד בסוד מ"ש בחיקויים בינה עד הוד אפשט' אמנם כבר נתבאר כי עכ"ז מן האר' התפשטו' הים מתקבלת הארת' ביסוד ונק' כ"ל ושם נת' כי כמו שהתפשטו' בו הארת הה"מ כמו כן הארת הלבושו' שלהם שהם מבחי' נה"י דתבונ' גם היא מתפשט' ביסוד שבו וגמלא כי מכת היסוד דאימ' אשר בתוכו מלבושים הה"מ ברישא דז"א בסוד הדעת הנה ממנו ומן העטרה שבו נמשכת ויורדת הארתם עד היסוד דז"א:

והנה עתה בק"ש נכנסין צ' פרקין תתאין דנלח דאימא בחכמה ובחסד דז"א וב' פרקין תתאין דהוד בבינה ובגבו' דז"א. ופרק צ' דיסוד שהוא העטרה בדעת דז"א וואתה הארה שביארנו לעיל שנמשך משם אל היסוד דז"א הנה הוא נכנס עתה בשליש ראשון דת"ת דז"א ובשארים ג' פרקין עליונים דנה"י דאימא למעלה בבחי' ארימ' על ראש ז"א יח' וכבר ביארנו כי בברכת אבות נעשה זוג שני בז"א כדי להמשיך עוד ג' מוחין ט' ראשונים דז"א בחיבת אליהו ואלהי אבותיו כמבואר שם וגמלא כי זאת הגידה דתבונ' אינה עתה אלא בבחי' הו"ק התחונות דמוחין דז"א וכל הסתלקות האור והלינון והקיריות דנה"י דתבונ' אינו אלא בחלק אשר הוא לבחי' ויק דמוחין בלבד:

ובהקדמה זו נבאר עתה יסוד שמע ישראל שבע היא ההארה הנמשכת מן העטרה ללורך היסוד דז"א ואחנם עתה הוא ללורך ת"ת שבו ישראל הוא עטרת היסוד דתבונה בדעת ז"א והרי נגמר עתה קו האמצעי אשר בו מתחיל הינון והקיריות ידוה' הוא פרק תחתון דנלח דאימא לחסד ז"א אר"ה' הוא פרק האמצעי דנלח לחכ"מ דז"א כי בתחילה מתקרר פרק התחתון ואח"כ העליון והרי נגמר קו ימין ידוה' פרק התחתון דהוד דאימא לגבור' דז"א אהר' הוא פרק אמצעי דהוד לבינה דז"א והרי נגמר קו שמאל' דז"א גם כן בשכמל"ו הנה גם זה היסוד לריך לבארו בדרך הגו' ויובן במשיל' בענין הכנת הסתלקות נה"י דתבונ' הנכנסים בז"א אש"פ שאינו נכנסין עד מלת אחד ואין זה רק הכנה ולינון כדי שיהיו מוכנים לכנס במלת אחד ועתה בבשמל"ו ליל סדר כניסתם בז"א ולריך לחלק ויק אשר בו ויובן הענין כמה שהודעתך כי ז"א מתחי' אל' לא היה רק ו"ק בלבד כי לכן נרמזו באותו' של הויה אבל הד' הראשונים חסרים ממנו ואינם נכנסים בו אלא ע"י מעשה התחונות: גם ביארנו י' ענין גדלותו יח' איך גדל ונעשה בן י"ם גמורות באופן זה כי הנה בתחילה

הגהות וביאורים: כספ"ה הלשון יכוין אל כתר לזה כו' ולא כתוב שם מלה להמשיך: (ב) שיון דכ"ש ד"א ע"ג שאלה ח': (ג) אית' נ"ש סדר זה. שאינו לא מטיילא לתת ולא מתחיל לעילא שהי' לריך בתחילה לעשות חכ"ד ואח"כ כתר או איפכא ובסי"א של פשה"ח יש קצת יסוד ליקויה וז' יע"ש כמה שכתב שמע ישראל הוא הכנת אור כו' (ח"ה) לא אדע למה לריך להביא מחרק לחמו הלא בשעה"כ לעיל אימא ג"כ כמו כספ"ה שיון לעיל כ"ב ע"ה ד"ה עוד ט"ו: (ד) כספ"ה הנירסא של לזה ובכתי' מיכת של ליתא והכוונה המלטה שהיא רחל: (ה) וענין תו"ת דכ"ה ע"ב: (ו) ספ"ה סכ"ד מק"ש: (ז) כספ"ה הנוסח נאמר למעלה כו': (ח) כספ"ה הנירסא כי גם הסדים איין לו ע"ש פכ"ד: (ט) ליל למה לא כתב הרב ז"ל זינון כנ"ר. גם למה לא יש לינון באכא כמו באימא שיון י"ם כסדר הטובת וכסדר ע"ה: (י) שיון ע"ה שער כ"ג פ"ו: (יא) אמר מאיר ע"ו יש כמה קטיוות כס' דרך פן החיים כשער כ"א ע' לידת המוחין וכשער הלל' וז"ש וכ"כ מרס"ו ז"ל וע"ש:

אשר בו ומן היסוד דו"א מכאן אבא אשר בו. והרי איך הוא בגדלותו מסתלקין ממנו ב' פרקין תחילין דהוד שלו מצי אימא ונותנס אל הנקב' לפי שההוד הוא עיקר קו השמאלי בסוד כל היום דוה היפוך הוד כנודע ולא נשאר אליו רק ב' פרקין תחילין מזד אבא וגם מסתלקין ממנו מן היסוד שלו ב' פרקין תחילין דמדל אבא ונותנס לנוק' ולא נשאר אליו רק תרין פרקין תחילין דמדל אימא: **ונבאר** עתה סדר הנזכ' בבשכמל"ו אצל דע כי בשכמל"ו אינו ע"ד שמע ישראל כי שם ביחוד שמה היה מתחיל הענין והקיריות מן קו האמצעי וגם שם היה מתחיל ממשלה למעלה כי כן דרך להצטנן התחנות והחיצו העליון ממנו אמנם בבשכמל"ו שאינו אלא הגדלה והתחלקות הפרקין לכן כאן מתחיל ההגדלה להגדל דרך מעלה ואח"כ נשאר השארית אל התחנות ועוד חילוק אחר כי כאן מתחיל ההגדלה מן קו ימין ואח"כ בקו אמצעי ואח"כ בקו שמאל (כ) ע"ד חג"ת וזה ביאורו:

ברוך הם ד' אותיות כנגד ד' פרקין עליון דחסד ותכיון שהם כפולין ר"ל ד' מאבא וד' מאימא:

שם הם ב' אותיות שהם כנגד ב' פרקין מאבא וד' מאימא אל נלח וזוהו תבין ג"כ איך כל ברוך הוא בחכמה שהוא קו ימין כנגד החכמה הכלולה בחסד כנז"ל אשר לכן יש בו ד' פרקין: **כבוד** אמרו בזוהר שהיא בינה והיא ארבע פרקין עליון דגבו' אשר שם כלולה הבינה אמנם כאן לא תבוננס כפולים רק פשוטים שהם ד' מזד אימא כי להיווס חסדים ב' פרקין תחילין של ההוד שלקחתם הנקבה כנ"ל לכן אינן מתערבין עם של אבא ולכן אינו אמרים אח"כ:

מלכותו לרמוז אל ההוד דו"א אשר החלק הנוגע אל ההוד הוא לקחתו המלכות הגרמיות בחלמת מלכותו גם תכיון כי יש בו ד' אותיות כנגד ו' פרקין מזד אבא. ד' לנבו' וד' להוד: **לעולם** הוא חס"ת דו"א וד' אותיות לעול' הם כנגד ד' פרקין מזד אימא:

ועד שני אותיות ע"ד הם ב' פרקין דאימא שביסוד דו"א והרי הוא שלם בקו אמצעי שלו מזד אימא כי מזד אבא לקחתו המלכות כנ"ל לפי ששם עומד אבא מנולה כי גלוי דאבא הוא מן החוה נמצא כי אין מקום אטום ומטום מאבא אלא השליש העליון דת"ת דו"א וכל השאר מנולה אשר שם מקום חיליות המל' מן החוה עד סיום היסוד ולכן כאן לוקחתם כל הד' פרקים (ג) שבז"א מזד אבא ואינם נשארים אליו מזד אבא רק ב' פרקים לבד וניתנים בו בת"ת וביסוד שבו. ואלו הם שתי אותיות הנשאר' ׀ של לעולם ש' ועד שהם ב' אותיות מ' המסומכות זו לזו אות מ' אל הת"ת וזאת ו' אל היסוד וכבר ידעת כי מ"ז הוא בני' מלוי ההויה דע"ב דיודין אשר הוא באבא כנודע. והענין הוא כי מילוי אבא בלבד שהם שתי אותיות מ' נשארים בת"ת ויסוד דו"א אצל ההויה עצמה לוקחתם המלכות ולכן תכיון בשני אותיות מ"ז הנז' אל מלוי הויה דע"ב דיודין והרי איך רחל לוקחתם ב"פ תחילין דמדל אימא שבהוד דו"א וד' פרקין מת"ת ויסוד ז"א דמדל אבא שבו והרי הם ו' פרקין שהם מדה אחת כי כל מדה יש בה ג"פ מזד אבא וג"פ מזד אימא ונמצא כי מה שהיה רחל בתחילה בסוד נקו' א' קטנה הרי הגדילה היא עתה ונעשית מדה אחת שלימה אבל עדיין זה הוא בכח ולא בפועל כי שם בכרכת אבות אז נגמרת ונעשית תחיל' מדה אחת שלימה שפועל ואח"כ נעש' פרוץ שלם כמבואר שם ע"כ. ולא זכרתי תשלום הדרוש הזה:

דרוש ה (ד) בענין הג' פרשיות עומנס בכללותם ובפרשיותם ובנין מה שזו חז"ל ליתן ריוח בין הדברים ושיש בהם ס' אותיות ויש בכל הגפרשיות רמ"ח תיבות כו' בתחילה נבין מ"ש בתקונים בענין לשום ריוח בין הדברים ושהם ס' אחוה"ה) בק"ש דעלייהו אתמר ששים גבורים סביב לה כו'. הענין הוא כי ז"וין דבוקים יחד אחו' באחר ונודע שהגסירה שלהם הוא ע"י החסדים הנמשכין בז"א והנה החסדים יורדים בו עתה צפת הק"ש ואי מתחילין הזוין להפחד איש מעל אחיו קלת וניתן ריוח בין הדברים ואח"כ צבר' אבו' אז נגמרים לפחד לנגמרי יש) וגר' לפ"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי ענין היוחס' ׀ אחוה הוא בהיותה דבוקה בז"א וכו' כלולה מ' הם ס' בסוד ששים גבורים סביב לה. (כ) ענין שלשה פרשיות שמע כו' דע כי בחינת החסד המתפשט בת"ת דו"א הנה הוא מתפשט בראש המלכות ולכן ראוי לכיון בפסוק ואהבת כי פסוק זה הוא

בתחיל' לא היו בו רק חג"ת נה"י בלבד וכל ספי' מאלו מתחלקת לב' פרקין. ונתחיל לבאר מן קו הימין שהם חסד ונגלה אשר בכל א' מהם יש שלשה פרקין שיה פרקים בתריוויה וסיה פרקין בקו שמאלי שהם גבור' והוד וסיה פרקין בקו האמצעי ואופן הגדל' ז"א הוא באופן זה (א) כי הו' פרקין שיש לו בקו ימין שבו נחלקים אל ג' בחי' כי ב' פרקין עליון דחסד שבו מהם נעשית חכמה שבו ב' מתחברין ב' פרקין אלו עם פרק העליון דנגלה דאימא והרי הם ג' פרקין ונעשית חכמה שבו. ומן הפרק התחתון דחסד שבו מתחבר עם פרק עליון דנגלה שבו הרי הם תרין פרקין ומתחברין עם פרק אמצעי דנגלה דהבונה הרי הם שלשה פרקין ומהם נעשה חסד דו"א וב' פרקין תחילין דנגלה דו"א מתחברין עם פרק תחתון דנגלה דאי' הנכנס בהם והם ג' פרקין ומהם נעשה נלח דו"א והרי נגמר קו ימין דו"א:

ועד נעשה בקו שמאל ובקו האמצעי כי כבר ביארנו טעם אל הנו' כי מאחר שהבונה המיתה את עצמה שהם הנה"י שבה בשביל ז"א שהוא התחלקות א"יפ שבהם ונכנסים במקומם א"יפ אחרים והם המוחין דו"א. ואח"כ הכל יחד מתלבשים תוך ז"א א"כ מוכרח הוא שזה החילוניות דנה"י דתבוב' נעשים עלם מעלמו ובשר מבשרו ממש וכפופו דמי ונגדל ע"י ממש והנה עתה כשמתחילין המוחין דו"ק לכנס בו מוכרח הוא שכבר התחיל להגדיל אלא שעדיין אין לו בחינת הראש שהם ג"ר של הגדלות ועדיין החג"ת שלו הם עתה רישא דיליה ובהכרח הוא שבוה הראש שהם החג"ת שלו יהיה ניכר בהם הגדלות לפי שכבר התחיל להתחלק החילוק הנז' באופן זה. ונתחיל לבאר קו ימין כי הנה הנלח שלו התחיל להתחלק והפרק העליון שלו עלה ונתחבר עם הג' פרקין דחסד שלו ולא נשארו בנלח שלו רק ב' פרקין בלבד אשר עם הפרק התחתון דנגלה דאימא נעש' ג' פרקין. ונמצא כי הו' פרקין שהיו בנלח וחסד דו"א נתחלקו באופן זה ד' פרקין בחסד ושני פרקין בנלח וכעד"ו בגבור' ובהוד בקו שמאל וכעד"ו בת"ת ויסוד בקו אמצעי שבו. והנה אלו הד' פרקין שיש בכל א' מאלו ה' שהם חג"ת דו"א הנה הם עתה אליו בבחי' רישא דיליה וכבר יש כאן רושם הגדלה הראש דו"א כי כבר הם כאן בכללות אע"פ שאינן בפרטות כי הרי יש לד' פרקין אשר הם מוכנים כי כאשר יכנסו ג' עליון בכרכת אבות כבר אלו הם כאן מוכנים עתה כדי שיתחלקו וינתנו ב' פרקין עליון אל החכמה ותרין תחילין אל החסד אבל עתה שלא בלו ג' מוחין עליון הם עדיין כלולים בחסד נמצא שכבר יש לו בחי' ראש אלא שאינו ניכר להיווס מתערב בחסד וכעד"ו בגבור'. וכעד"ו בת"ת. ונמצא עתה שגריד לחלק ולתת ד' פרקים לכל אחד מאלו הג' שהם חג"ת דו"א וב' פרקין לכל א' מאלו התחילין שהם נה"י שבו גם לריד שדע כי ז"א כמו שיש לו בהיותו קטן בחי' מוחין והגדלה מזד אימא כי יש לו מוחין והגדלה מזד אבא ונמצא שיש לו בקטנותו מוחין דו"א כנודע. וא"כ כמו שאנו מתחלקים כח הז"א מזד אימא כן לריד לחלקו מזד כח אבא אשר בו, ונמצא שגריד לחלקו ג"כ ד' פרקין מזד אבא וד' מזד אימא בחסד שבו. וכן בגבור' שבו. וכן בדעת שבו וב' פרקין מזד אבא. וב' פרקין מזד אימא בנלח שבו. וכן בהוד שבו. וכן ביסוד שבו. אבל לריד שדע כי זה מה שהיה ראוי להיות. ואמנם עתה אין הדבר כן והטעם הוא לפי שיחוד בשכמל"ו הוא יחוד הנקבה כנ"ל. ולריד לתת ג"כ חלק אל רחל נוק' דו"א אשר היא חלק ממנו עם מעלמו וב"מ כי הנה היא לוקחת אבר מן איברי ז"א ממש ולוקחת מבחינת לד אבא שבו ומבחי' לד אימא שבו וז"ם בשכמל"ו שהביאו לה עבדיה בחשאי. ולריד לבאר מהיבן היא לוקחת דע כי המלכות אינה נבנית אלא מן השמאל שהוא עיטרא דגבו' ואין לה חלק בקו ימין כלל אם לא בעת הזווג כי אז לוקחת עיפת ההי"ח ואין לה בקו ימין דו"א חלק כלל לא מזד אבא ולא מזד אימא כלל וכל אחיות' בקו שמאל היא ולהיות כי אימא בנד שמאל היא ולכן החלק הזה אשר היא לוקחת מזד שמאל דו"א הוא מזד אימא שבו ולא מזד אבא שבו גם יש ע"א לזה והוא לפי שאבא תכסי תדיר גו אימא גם יש אל הנקב' אחוזה בקו האמצעי שבו ביסוד שבו כי שם עיקר יניקתה כנודע ולפי ששם מנולה כח אבא כנודע לכן אותו החלק שלוקחת ממש הוא מזד אבא שבו כנודע וכללות הענין הוא שהמלכו' לוקח' חלק שלה מן כח ההוד שבז"א מבחי' כח אימא

זהוהו וביאורים: (א) עיין אחת לישקב בדף ס"ח ס"י קס"ב בענין זה שיש כמה שמועות: (ב) בפס"ה הירמ"ה קו ימין וקו שמאל וקו אמצעי: (ג) בפס"ה הירמ"ה כל ד' פרקים מזד אבא שבת"ת דו"א ואינם נשארים אלא מזד אבא רק ב' פרקים לבד ואלו הנו' פרקים נחלקין ח' נח"ת וז' כיסוד: (ד) פס"ה פכ"ג מק"ש: (ה) עיין לרוד המור ועיין בפס"ה הגהות למת על ענין ה"ס מבינת והוא דוק גדול אך האמת הוא כי בכל הג' פרשיות של ק"ש יש ששים אותיות הדומות זו לזו ואומכות זה לזה וע"י נאמר ליתן ריוח בין אות וזאת. ואלו הם: י"ח ביהו"ו. ד' ווי"ו. כ' וזיניו. ב' ביהו"ו. ח' יודיה. ח' למדיו. ד' ממיו. כ' נוניו. ב' פ"י. י"ת. וזאת הוא האמת:

ענין בונת יוצר וה"ש

דרושה ב

כללות אנו חוזרים לפרטם דרך פרט. פרשת ואהבת ופרשת לא ופרשת ויאמר והם ג' מוחין דיליה ואל תחמה אך אל הת"ת לא יחדנו רק אלו הג' מוחין דיליה בלבד ואף גם זאת לא הי' בפירוש ובגילוי אלא בדרך נסתר בשני אותיות אחת דאחד ולנקבה יחדנו כל עשר ספירותיה. והתשובה היא כי בשכמל"ז אינו כתוב בתור' ולכן אנו אומרים אותו בלחש. אבל יחוד הת"ת הוא בפי' שמע שנכתב בתורה אשר לכן נאמר בקול רם ולכן אף אם אין בו יחוד אלא דרך רמז הגה הוא יותר נגלה מיוחד המלכות שלא נזכר בתורה וגם אין אנו אומרים אותו רק בלחש:

עוד (א) פי' פסוק שמע ישראל כי שמע ישראל הוא הרבה קבלת אור ת"ת ומלכות מלמעלה מהם כדי שיוכלו לפי' אלהים בסוד מ"ן אל אר"א וזה הת"ת ומל' ה"ם לזה וישראל. וה' אלהים ה' ה"ם חב"ד כי ה' הוא הויה דידון באבא ואלהינו ה"ם הויה דידון באימא וה' הג' הוא הדעת המזווגת אשר הוא מתפזר עתה אל הווג. ועתה הוא בסוד הויה דמילוי סיג ועדיין אל תחבר עם הויה עם שם הויה. ובמלת אחד תכין להעלות ישר' הנקרא א"ח בסוד הויה דמ"ה דאלפין. ואות ד' דאחד שהיא בחי' אלה תכין בה בסוד שם ארזי במילואו כוה אל"ף דל"ת טו"ן ויד ותפוח לשפתך נשמך עמהם אחר שמסרת עמך על קדוש ה' וכל זה תעלה ע"י שם הויה דס"ג למ"ן ואז תחבר ותשלב ב' שמות של הויה והויה בזה האופן יאהויה"ה ואח"כ תכין להוריד מ"ד בסוד הויה דע"ב דידון. ואח"כ תכין להוריד מן הווג הזה מוחין אל הז"א והס' ד"פ יה"ו. הראשון במילוי ע"ב. והב' במילוי ס"ג. והג' במילוי מ"ה והד' במילוי ב"ן ותכין כי ד' שמות יה"ו הגו' הם ג' מקו"ם שה"ם נ"ו ומ"ח ופ"ל ומ"ב והוא חשבון שם הויה כריבועו כזה שעולה מקו"ם יפ"ק. הפ"ה כ"ה. ופ"ו ל"ו. הפ"ה כ"ה סך הכל ג' מקו"ם ח"ם מ"ש רז"ל תפילין מרובעות הלמ"מ כי התפילין הם אלו הג' מוחין הגו' וגריכים להיותם מרובעות כנגד שם הויה המרובע העולה בגי' מקו"ם והנה מאלו הג' שמות יהו' הנזכרים חסרים ד' וה"ן והס' לטורח המלכות והנה ה' ה"ן הגו' בארבע מילויי עסמ"ב הם בגי' מ"ו כזה האופן ה"י ה"י ה"א ה"ה ח"ם פסוק הנה מקום אתי שר"ת שלו מ"ו. והנה מקו"ם ומ"ו בגי' רל"ב כמנין ד' שמות עסמ"ב ואחר כך בבשכמל"ז תכין להוריד המוחין של לזה והענין הוא כי הכתר דלזה אינו נעשה רק אחר ביאת המוחין והוא כי המוחין הם ד' שמות הויה והד' אלפין אשר בהם התעלים ועולים על המוחין ונעשים כתר שלה. והנה ד' אלפין במלואם שולים תמ"ד וה"ם עולה תמיד דמלת תמיד חסרה יוד וז"ל תמ"ד לא תמיד ח"ם ויעקב איש חס וד' הנשאת מן תמיד היא בחי' המלכות העשירית שבה שנכנסת תוך רחל ומתלבשת בה ובמלת מלכותו תכין מלכות ו' שהיא לזה הנקרא מלכות ז"א הנקרא ו'. לעולם ה"ם ויק' שלה אשר כבר ידעת כי ו' תחטות שלה ה"ם שם ס"ג והנה במלואו ורבושו עולה קס"ו ועם עשר אותיות הרי קס"ו כמנין לעולם. ועד הוא בחי' היסוד שלה המתחברת עם המלכות שבה:

והנה בשם ס"ג הנו' העולה כריבועו ובמלואו קס"ו יש בו ח' יודין ותכין כי ו' יודין הראשונים של שם הם עד הת"ת שלה וזהו ו' של ועד והיוד השביעיית ביסוד שלה ושם כלולים כל הו' יודין שהם בגי' ע' של ועד והיוד הח' במל' שלה כי היא דלת של תמיד הנזכרת שמתפשטת ברחל

בונת (ג) אחרות קרובות אל האמור **שמע** אות ש' ה"ם מלפ"ן והיא הויה באהב"ש והנה הויה הגו' יש בה יוד' בתחילתה ועם הר"ם של יהודה ישראל הרי בגי' שם הויה ג' גם בחיבת ישראל כבר נח' שהוא שיר אל. והענין הוא כי אל הוא שם יי"א"י שבהויה דס"ג והוא בחי' הה"ח דאבא שניתנו ביסוד דאימא וסיר הם הה"ג דאימא עלמה. שמע ישראל כו' כבר נכתב' בציאוריו שיכין אל המל' שנקרא שם משמע וה"ם שדי והויה. והענין הוא כי ה"ם הת"ת ויסוד שהם שני שמות הגו' ומכאן נק' המל' ש"ם גם יכין בד' חיבות ה' אלהינו ה' אחד שהם ד' פרשיות דקס"ר והם ד' אותיות ההו"ה וד' חיבות של בשכמ"ה הס' ד' אותיות ההויה (ד) והם ד' פרשיות דקס"ו ובשכמל"ז תכין לב' בחי' הנו"ק

בתורה וביאורים: (א) פ"ח פ"ט מק"ם: (ב) מכתן עד סוף הדרוש הוא מזולתו (והרב שמן ששון חולק פ"ו): (ג) א"ש כן מלאתי כתיב ואשר סמל בו פ"ט וז"ך להניח כי ר"ת ישראל ד' אלפין בגי' אק"ק: (ד) א"ש לענין ש"ל של ארזי: (ה) פי' מילוי לבר בלא אותיות המושג שם ח' אותיות וכוה טרה הגהות של אמ"ם וא"ל לומר קדירה ביו"ד וכן מדויק הלשון מילוי הסס והכללות: (ו) אמ"ם לענין שך פירושו כי קדירה מלא י' בגי' ש"ס ואלקס דידון בגי' ע' וה' אותיות הפשוט וי"ג אותיות המנינו הרי ש"ח וס"ה הרי ש"ס כמנין קדירה: (ז) הרב שמן ששון טוחב דל"ל לעשות וק' ללזה וכן מתאר לקמן דרוש ו' במלת לעולם: (ח) רבוע דהויה פשוט. ש"ס: ט ארזי במילואו. ש"ס: (י) לקמן כ"ד פי"ג ד"ה הזמנ. ש"ס: (יא) פ"ח סוף פ"ח מק"ם: (יב) ועיין ת"ח דל"א פ"ח: (יג) בפ"ח סס הנירסא אינם רק הפנימי דוקא מן מוחין דלמח ולא גרס ו"ק: (יד) מכתן עד סוף הדרוש הוא מזולתו והרב שמן ששון חוק פ"ו: (טו) לקמן בדרוש ו' כתב הויה דע"ב וז"ך לכוין כשניהם פ"ן כסודור. ש"ס: